

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Concordia. Pia Et Vnanimi Consensv repetita Confessio
fidei & doctrinæ Electorum, Principvm Et Ordinvm Imperii,
atq[ue] eorundem Theologorum, qui Augustanam
Confessionem amplectuntur**

Lipsiæ, 1606

De votis Monachorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35443

in talibus rebus, si omittantur sine scandalo. Hæc libertas in ritibus humanis non fuit ignota patribus, Nam in Oriente alio tempore seruauerunt Pascha quàm Romæ, & cùm Romani propter hanc dissimilitudinem accusarent Orientem schismatis, admoniti sunt ab alijs, tales mores non oportere vbiq; similes esse. Et Irenæus inquit, dissonantia ieiunij, fidei consonantiam non soluit, sicut & Dist. 12. Gregorius Papa significat, talem dissimilitudinē non lædere vnitatem Ecclesiæ. Et in historia Tripartita lib. 9 multa colliguntur exempla dissimiliū rituum, & recitantur hæc verba; Mens Apostolorum fuit, non de diebus festis sancire, sed prædicare bonam conuersationem & pietatem.

De votis Monachorum.

Quid de votis Monachorum apud nos doceatur, melius intelliget, si quis meminerit, qualis status fuerit Monasteriorum, quàm multa contra Canones in ipsis Monasterijs quotidie fiebant. Augustini tempore erant libera collegia, postea corrupta disciplina, vbiq; addita sunt vota, vt tanquam excogitato carcere disciplina restitueretur. Additæ sunt paulatim supra vota aliæ multæ obseruationes. Et hæc vincula multis ante iustam ætatem contra Canones iniecta sunt. Multi inciderunt errore in hoc vitæ genus, quibus etiam si non deessent anni, tamen iudicium de suis viribus defuit. Qui sic irretiti erant, cogebantur manere, etiam si quidam beneficio Canonū liberari possent. Et hoc accidit magis etiam in Monasterijs virginum, quàm Monachorum, cùm sexui imbecilliori magis parcendum esset. Hic rigor displicuit multis bonis viris ante hæc tempora, qui videbant puellas & adulescentes in Monasteria detrudi propter victum, videbant quàm infeliciter succederet hoc consilium, qua

scanda-

scandala pareret, quos laqueos conscientijs iniiceret. Dolebant autoritatem Canonum in re periculosissima omnino negligi & contemni.

Ad hæc mala, accedebat talis persuasio de votis, quam constat etiam olim displicuisse ipsis Monachis, si qui paulò cordatiores fuerunt, docebant vota paria esse Baptismo, docebant se hoc vitæ genere mereri remissionem peccatorum, & iustificationem coram Deo. Imò addebant, vitam Monasticam non tantum iustitiam mereri coram Deo, sed amplius etiam, quia seruaret non modò præcepta, sed etiam consilia Euangelica.

Ita persuadebant Monasticam professionem longè meliorem esse Baptismo, vitam Monasticam plus mereri, quàm vitam magistratum, vitam pastorum & similia, qui in mandatis Dei sine factitijs religionibus suæ vocationi seruiunt. Nihil horum negari potest, extant enim in libris eorum.

Quid fiebat postea in Monasterijs? Olim erant scholæ sacrarum literarum, & aliarum disciplinarum, quæ sunt vitales Ecclesiæ, & sumebantur inde pastores, & Episcopi. Nunc alia res est, nihil opus est recitare notæ. Olim ad discendum conueniebant, nunc fingunt institutum esse vitæ genus ad promerendam gratiam & iustitiam, imò prædicant esse statum perfectionis, & longè præferunt omnibus alijs vitæ generibus à Deo ordinatis.

Hæc ideo recitauimus nihil odiosè exaggerantes, vt melius intelligi posset de hac re, doctrina nostrorū. Primum de his, qui matrimonia contrahunt, sic docent apud nos, quòd liceat omnibus, qui non sunt idonei ad cœlibatum, contrahere matrimonium, quia vota non possunt ordinationem ac mandatum Dei tollere. Est autem hoc mandatum Dei: Propter fornicationem habeat vnusquisque vxorem suam. Neque man-

C

datum

datum solum, sed etiam creatio & ordinatio Dei cogit nos ad coniugium, qui sine singulari Dei opere non sunt excepti, juxta illud: Non est bonum homini esse solum. Igitur non peccant isti, qui obtemperant huic mandato & ordinationi Dei. Quid potest contra hæc opponi? Exaggeret aliquis obligationem voti, quantum volet, tamen non poterit efficere, ut votum tollat mandatum Dei.

Canones docent in omni voto, jus superioris excipi, quare multò minùs hæc vota contra mandata Dei valent.

Quòd si obligatio votorum, nullas haberet causas, cur mutari possit, nec Romani Põrifices dispensassent. Neq; enim licet homini obligationẽ, quæ simpliciter est juris diuini, rescindere. Sed prudenter judicauerunt Romani Pontifices, æquitatem in hac obligatione adhibendã esse. Ideo sæpe de votis dispensasse leguntur. Nota est historia de Rege Arragonum, reuocato ex Monasterio, & extant exempla nostri temporis.

Deinde, cur obligationem exaggerat aduersarij seu effectum voti, cum interim de ipsa voti natura sileant, quod debet esse in re possibili, quod debet esse voluntarium, sponte & consultò conceptum. At quomodo sit in potestate hominis perpetua castitas, nõ est ignotum. Et quotusquisq; sponte & consultò vouit? puellæ & adolescentes, priusquam judicare possunt, persuadentur ad vouendum, interdum etiam coguntur. Quare non est æquum tam rigidè de obligatione disputare, cum omnes fateantur contra voti naturam esse, quod non sponte; quod inconsultò admittitur.

Pleriq; Canones rescindunt vota ante annum 15. contracta, quia ante illam ætatem non videtur tantum esse iudicij, ut de perpetua vita constitui possit. Alius Canon plus concedens hominum imbecillitati,

addit

addit annos aliquot, vetat enim ante annum 18. votum fieri. Sed vtrum sequemur, maxima pars habet excusationem, cur Monasteria deserant, quia plurimi ante hanc aetatem vouerunt.

Postremo, etiamsi voti violatio reprehendi posset, tamen non videtur statim sequi, quod coniugia talium personarum, dissoluenda sint. Nam Augustinus negat debere dissolui, 27. quaest. 1. cap. Nuptiarum, cuius non est leuis autoritas, etiamsi alij postea aliter senserunt.

Quaquam autem mandatum Dei de coniugio videatur plerisque liberare a votis, tamen afferunt nostri & aliam rationem de votis, quod sint irrita, quia omnis cultus Dei, ab hominibus sine mandato Dei institutus & electus ad promerendam iustificationem & gratiam, impius est, sicut Christus ait: Frustra colunt me mandatis hominum. Et Paulus vbique docet, iustitiam non esse quaerendam ex nostris obseruationibus & cultibus, qui sint excogitati ab hominibus, sed contingere eam per fidem, credentibus se recipi in gratiam a Deo propter Christum.

Constat autem Monachos docuisse, quod factitiae religiones satisfaciant pro peccatis, mereantur gratiam & iustificationem: Quid hoc est aliud, quam de gloria Christi detrahere, & obscurare ac negare iustitiam fidei? Sequitur igitur ista vota vsitata, impios cultus fuisse, quare sunt irrita. Nam votum impium, & factum contra mandata Dei, non valet, neque enim debet votum vinculum esse iniquitatis, vt Canon dicit.

Paulus dicit: Euacuati estis a Christo, qui in lege iustificamini, a gratia excidistis. Ergo etiam qui votis iustificari volunt, euacuantur a Christo, & a gratia excidunt. Nam & hi, qui votis tribuunt iustificationem, tribuunt proprijs operibus hoc, quod proprie ad gloriam Christi pertinet. Neque verò negari potest, quin Monachi docuerint, se per vota & obseruationes suas iustificari &

mereri remissionem peccatorum, imò affinxerunt absurdiora, dixerunt se alijs mutuari sua opera. Hæc si quis velit odiosè exaggerare, quàm multa possit colligere, quorum iam ipsos Monachos pudet. Ad hæc persuaserunt hominibus factitias religiones esse statum Christianæ perfectionis. An non est hoc iustificationem tribuere operibus? Non est leue scandalum in Ecclesia populo proponere, certum cultum ab hominibus excogitatum sine mandato Dei, & docere, quòd talis cultus iustificet homines? Quia iustitia fidei, quæ maximè oportet tradi in Ecclesia, obscuratur, cum illegitimificæ religiones Angelorum, simulatio paupertatis & humilitatis, & cœlibatus offunduntur oculis hominum.

Præterea obscurantur præcepta Dei, & verus cultus Dei, cum audiunt homines, solos Monachos esse in statu perfectionis, quia perfectio Christiana est seriuò timere Deum, & rursus concipere magnam fidem, & confidere propter Christum, quòd habeamus Deum placatum, petere à Deo, & certò expectare auxiliùm in omnibus rebus gerendis, iuxta vocationem. Interim foris diligenter facere bona opera; & seruire vocationi. In his rebus est vera perfectio, & verus cultus Dei, non est in cœlibatu aut mendicitate, aut veste sordida. Verùm populus concipit multas perniciosas opiniones ex illis falsis præconijs vitæ Monasticæ. Audit sine modo laudari cœlibatum, ideò cum offensione conscientia versatur in coniugio. Audit solos mendicos esse perfectos, ideò cum offensione conscientia retinet possessiones, negociatur. Audit consiliu Euangelicum esse de non vindicando, ideò alij in priuata vita non verentur vlisci, audiunt enim consiliu esse, non præceptum, Alij omnes magistratus & ciuilia officia iudicant indigna esse Christianis.

Leguatur exempla hominum, qui deserto coniu-

gio;

gio, deserta reipublicæ administratione, abdiderunt se in Monasteria. Id vocabant fugere ex mundo, & quærere vitæ genus, quod Deo magis placeret, nec videbant Deo seruiendum esse in illis mandatis, quæ ipse tradidit, non in mandatis, quæ sunt excogitata ab hominibus. Bonum & perfectum vitæ genus est, quod habet mandatum Dei. De his rebus necesse est admonere homines. Et antè hæc tempora reprehendit Gerson errorem Monachorum de perfectione, & testatur suis temporibus nouam vocem fuisse, quòd vita Monastica sit status perfectionis.

Tam multæ impiæ opiniones hærent in votis, quòd iustificent, quòd sint perfectio Christiana, quòd seruent consilia & præcepta, quòd habeant opera supererogationis. Hæc omnia cum sint falsa & inania, faciunt vota irrita.

De potestate Ecclesiastica.

Magnæ disputationes fuerunt de potestate Episcoporum, in quibus nonnulli incommodè commiscuerunt potestatem Ecclesiasticam, & potestatem gladij. Et ex hac confusione, maxima bella, maximi motus extiterunt, dum Pontifices freti potestate clauium, non solùm nouos cultus instituerunt, reseruatione casuum, violentis excommunicationibus conscientias onerauerunt, sed etiam regna mundi transferre, & imperatoribus adimere imperium conati sunt. Hæc vitia multò antè reprehenderunt in Ecclesia homines pij & eruditi. Itaque nostri ad consolandas conscientias, coacti sunt ostendere discrimen Ecclesiasticæ potestatis, & potestatis gladij, & docuerunt vtramque propter mandatum Dei religiosè venerandam & honore afficiendam esse, tanquam summa Dei beneficia in terris.

Sic autem sentiunt, potestatem clauium, seu potesta-